

MI TÖRTÉNIK VELÜNK?

Kiszolgáltatott helyzetben a létezés elvitathatatlan jogához ragaszkodó ember minden áron túlélni akar: az okok és okozatok szinte áttekinthetetlennek tűnő szövevényében vergődve kiutat keres.

Mi itt a Kárpátok alatt többszörösen kiszolgáltatottak vagyunk: létminőségünket meghatározza a szláv közeg irántunk tanúsított közönye (rosszabb esetben: ellenérzülete), az anyaország társadalmának egykedvősége, ezzel egy időben kormányának kényszercselekvés-szerű „gondoskodása”, pátriánk „érdekvédelmi” szervezeteinek viszálykodása, s végül saját nemtörődőségünk.

Az első két determináns tényező eleve adott, nem tudunk változtatni rajtuk; a másik kettőn tudnánk, ha tisztábban látnánk a közéletnek nevezett kátyvasz hátborzongatóan aljas visszásságait és volna bátorságunk a cselekvéshez: a magukat politikusnak nevező, valójában kisszerű magánérdek vezérelte figurák kiakolbólitásához vezető tisztségeikből, amelyeket érdemtelenül viselnek.

„Mentségünk”, hogy a tisztánlátás rendkívül nehéz, mert az egymást akár kanál vízben megfojtani kész ellenfelek a saját – egyébként jórészt anyaországi támogatásból megjelenő – lapjaikban naponta-hetente igyekeznek megítéveszteni bennünket, gyakran eredményesen. A (párt)lapokat olvasva ezért kapkodjuk tanácstalanul a fejünket: melyiknek van hát „nagyobb” igaza?

Csakhogy az igazság kisebb vagy nagyobb darabjával a mi helyzetünkben nem érhetjük be. Jogunk van a teljes igazsághoz, mert rólunk, a mi bőrünkről (élhetőbb jelenünkről és jövőnkről) van szó. A teljes igazság pedig az, hogy magán-, legfeljebb szűk csoport-érdekvédelmi szervezeteink vezetői alkalmatlanok az általuk betöltött tisztségekre. Rég megérett az idő arra, hogy a helyüket hiteles, mindennapi létgondjainkat tényszerűen ismerő, nyilvánvaló érdekeinket megbízhatóan képviselő, hangzatos szólamok szajkózása helyett eredményes „aprómunkát” vállaló és elvégző emberek töltsék be.

Legyen bátorságunk eltávolítani az arra méltatlanokat többek közt a „húsofszazék” – az anyaországból érkező anyagi támogatások – közeléből, hogy többé ne delegálhassanak olyan tagokat a döntéshozó testületbe, akik szerint – például – a legutóbbi kézirat-előkészítői támogatás összegét „arányosan” osztották el, holott az ukrán írók fordításos antológiájának (tehát egyetlen könyv) előkészítésére ugyanannyi összeget szavaztak meg, mint 7 (hét) kárpátaljai magyar író hét művének támogatására együttvéve. Hab a tortán, hogy az ukrán antológia támogatása érdekében a döntéshozó testület egyik kárpátaljai tagja lobbizott...

Ne áltassuk magunkat: lépten-nyomon az orrunknál fogva vezetnek bennünket. Azok, olyan emberek, akikre – az ismert szólást idézve – nyugodt lelkiismerettel a kismacskánkat sem bízhatnánk rá.

Ami velünk történik, elsősorban az ő vétkük, de magunk is felelősek vagyunk, mert hagyjuk. Meddig?